

AENEIDOS XI

dat gemitum rumpitque has imo pectore uoces:
 'larga quidem semper, Drance, tibi copia fandi
 tum cum bella manus poscunt, patribusque uocatis
 primus ades. sed non replenda est curia uerbis, 380
 quae tuto tibi magna uolant, dum distinet hostem
 agger murorum nec inundant sanguine fossae.
 proinde tona eloquio (solitum tibi) meque timoris
 argue tu, Drance, quando tot stragis aceruos
 Teucrorum tua dextra dedit, passimque tropaeis 385
 insignis agros. possit quid uiuida uirtus
 experiare licet, nec longe scilicet hostes
 quaerendi nobis; circumstant undique muros.
 imus in aduersos—quid cessas? an tibi Mauors
 uentosa in lingua pedibusque fugacibus istis 390
 semper erit?
 pulsus ego? aut quisquam merito, foedissime, pulsum
 arguet, Iliaco tumidum qui crescere Thybrim
 sanguine et Euandri totam cum stirpe uidebit
 procubuisse domum atque exutos Arcadas armis? 395
 haud ita me experti Bitias et Pandarus ingens
 et quos mille die uictor sub Tartara misi,
 inclusus muris hostilique aggere saeptus.
 nulla salus bello? capiti cane talia, demens,
 Dardanio rebusque tuis. proinde omnia magno 400
 ne cessa turbare metu atque extollere uiris
 gentis bis uictae, contra premere arma Latini.
 nunc et Myrmidonum proceres Phrygia arma tremescunt,
 nunc et Tydides et Larisaeus Achilles,
 amnis et Hadriacas retro fugit Aufidus undas. 405
 uel cum se pavidum contra mea iurgia fingit,
 artificis scelus, et formidine crimen acerbat.
 numquam animam talem dextra hac (absiste moueri)